समर्पितवान्। ततः सिंह्याभिहितं। भो कान्त त्वयानीतं किञ्चिद् स्माकं भोजनं। सिंह आह। प्रिये मयाद्यैनं शृगालशिशुं परित्यज्य न किञ्चित् सत्त्वमासादितं। स च बालो ऽयमिति मत्वा न व्यापादितो विशेषात् स्वजातीयश्च। उक्तं च यतः।

स्त्रीविप्रलिङ्गिबालेषु प्रहर्तव्यं न कर्हिचित्। ५
प्राणत्यागे ऽपि सञ्जाते विश्वस्तेषु विशेषतः ॥४१॥

इदानीं त्वमेनं भक्षयित्वा पथ्यं कुरु। प्रभाते ऽन्यत् किञ्चिदुपार्जयिष्यामि। सा प्राह। भो कान्त त्वया बालको ऽयं विचिन्त्य न हतः। तत् कथमेनमहं स्वोदरार्थे विनाशयामि। उक्तं च।

अकृत्यं नैव कर्तव्यं प्राणत्यागे ऽपि संस्थिते। १०
न च कृत्यं परित्याज्यं धर्म एष सनातनः ॥४२॥

तस्मान्ममायं तृतीयः पुत्रो भविष्यति। इत्येवमुक्त्वा तमपि स्वस्तनक्षीरेण परां पुष्टिमनयत्। एवं ते त्रयो ऽपि शिशवः परस्परमज्ञातजातिविशेषा एकाचारविहारा बाल्यसमयं निर्वाहयन्ति। अथ कदाचित् तत्रवने भ्रमन्नरण्यगजः समायातः। तं दृष्ट्वा तौ सिंहसुतौ द्वावपि १५ कुपिताननौ तं प्रति प्रचलितौ यावत् तावत् तेन शृगालसुतेनाभिहितं। अहो गजो ऽयं युष्मत्कुलशत्रुः। तन्न गन्तव्यमेतस्याभिमुखं। एवमुक्त्वा गृहं प्रधावितः। तावपि ज्येष्ठबान्धवभङ्गान्निरुत्साहतां गतौ। अथवा साधिदमुच्यते।

एकेनापि सुधीरेण सोत्साहेन रणं प्रति। २०
सोत्सहं जायते सैन्यं भग्ने भङ्गमवाप्नुयात् ॥४३॥

तथा च। अत एव हि वाञ्छन्ति भूपा योधान् महाबलान्।
शूरान् वीरान् कृतोत्साहान् वर्जयन्ति च कातरान् ॥४४॥

अथ तौ द्वावपि गृहं प्राप्य पित्रोरग्रतो विहसन्तौ ज्येष्ठभ्रातृचेष्टितमूचतुः। यथा गजं दृष्ट्वा दूरतो ऽपि नष्टः। सो ऽपि तदाकर्ण्य कोपा २५